Vánoční příběh
Vánoce Těch Druhých
Knihovna: Darovat slovo

měsíčník herně-literárního serveru darkage.cz
15. prosince 2011, ročník 3, číslo 12

Obsah:

Kdo chce kam, kopněme ho tam! 4
Teranell

Knihovna: Darovat slovo 5
Vraashar

Noční hlídka – Sergej Lukjaněnko 6
Wingy

Pohled jedné duše 7
Pavettka

Vánoce Těch Druhých 10
Pavettka, XSonnyk5

Je Santa Claus rychlejší než světlo? 12
Regisek

LARP: Pražská hlídka 13
Pavettka

PragoFFest 15
Chiisai

Vánoční příběh 16
Vraashar

Jak jsme se v redakci nezbláznili

Teranell

Ano, mohli jsme pro vás napsat normální vánoční úvodník, a krásný. Vzývání sněhu, falešné cukrbliky na všechny strany a nakonec nějaký ten návod, jak na Boží hod zahnat kocovinu, ale my jsme řekli: NE! Žádné cheaty, a když opice, tak pro všechny.

Snažit se psát v čase předvánočním je jako pokoušet se diskutovat o SingleQuestu. Alespoň úroveň klidu a míru tomu odpovídá. Nedémon nám chudák schlamstnul štědrovečerního vorvaně, přičemž mu v krku zaskočilo žebro a následné otřesy způsobené jeho pofrfňáváním málem zbouraly celé sídlo DM, externí duše už při vynucování článků nereagují ani na ty nejnásilnější výhružky, Zrcadlový Šotek se už několik týdnů večer co večer zpíjí punčem a redakce čím dál raději následuje jeho příkladu. Když my, tak i vy!

Přesto jsme však pro vás nakonec úspěšně nastřádali několik perel pro chvíle mezi chlebíčkem a lahví šampaňského, a tak už mi nezbývá, než vám za celou redakci popřát veselé Vánoce a šťastný Nový rok, pokud možno bez trvalých následků.

Redakční tým:

Zrcadlový Šotek

Angeluss

Teranell

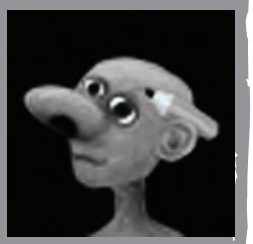

Matob

Falianne

Enefa

Ilustrace na obálce: Teatria
Autoři textů: Chiisai, Pavettka, Regisek, Teranell, Vraashar, Wingy, XSonnyk5
Korektury a editace: Teranell
Sazba a grafická úprava: Enefa
Ročník třetí, číslo 12.
Vydáno pod patronátem serveru www.darkage.cz, 15. 12. 2011.

Zrcadlový Šotek:

„Škyt!“

Své ohlasy, připomínky a nápady nám můžete psát na redakční mail daily@darkage.cz nebo na fórum DAily Mirror.

Kdo chce kam, kopněme ho tam!

Nedávno jsem byla v supermarketu svědkem zvláštní scénky. Během mého obvyklého kolečka sýry – olivy – víno – pokladna mě dostihla mladá maminka s kočárkem a dvěma malými dětmi. Starší kluk (mohlo mu být odhadem tak tři a půl roku) v tom neměl moc jasno. Právě když jsem se chystala odpakovat svoji maličkost z potenciálně nebezpečné zóny, zaslechla jsem za sebou napůl otrávené, napůl tázavé: „Maaamííí...? Já bysem něco to... Bysem něco chtěl.“ Maaamííí se v tu chvíli zatvářila, jako by ji náhle rozbolely zuby, a mně bylo hned zřejmé, co bude následovat.

„A co bys chtěl?“ otázala se ho opatrně. Nemohla jsem si nevšimnout, že rychlost jejího postupu prodejnou se začala geometrickou řadou zvyšovat.
„Já nevim.“
„Tak až si to rozmyslíš, můžeme si o tom popovídat.“
Účinek byl přesně takový, jako jsem čekala. Tvářička andílka navlečeného v tyrkysových botičkách se rozezleně nakrabatila. Stala jsem se svědkem metamorfózy v malého tyranosaura (jak se jim v posledních týdnech s oblibou říká). V zájmu ukojení škodolibé zvědavosti jsem násilím potlačila pud sebezáchovy a dál předstírala, že se nemůžu rozhodnout, jestli do nákupního košíku narvat raději gorgonzolu nebo camembert.
„Maaamííí…!“ zaznělo už ne tázavě, nýbrž navztekaně a s větším důrazem. Tyranosaurus začal natahovat bulánky.
„Matěji, přestaň, nebo dostaneš na zadek!“
Pravda je taková, že maminka byla zcela bezradná. Ušetřím vás detailů – dopadlo to skoro na chlup stejně jako v té oblíbené francouzské reklamě na kondomy. Faktor zostuzení 100%. Pak přišel táta a tyranosaurus fakt dostal na zadek, aby měl proč řvát.

A teď, milí čtenáři – **nepřipomíná vám to něco?**

Není to tak dávno, co se na fóru DAily Mirroru rozběhla debata o nových tématech, která byste v našem časopise rádi viděli. Pamatujete? Naše redakce ano. Rvali jsme si u ní totiž zoufalstvím vlasy po celých hrstech. Dostalo se nám závažného obvinění, že jsme „příliš ortodoxní“, a že vás nebaví číst v DM pořád o těch stejných věcech (rozuměj, DrD a fantasy obecně).

Pominu teď, že v odpověď na naše otázky, o čem bychom tedy měli psát, se nám dostal návrh na další fantasy téma. Jediná konstruktivní připomínka vzešla z pera Kraale, který vyslovil své přání přání počíst si v časopise něco o dohraných DA questech (*poznámka autorky* – toto téma neupadlo v zapomnění a můžete se na něj těšit v příštím čísle). Pak bylo dlouhou dobu ticho, až dokud se minulý týden neobjevil Radulesku se svým „nápadem z čistého nebe“, po měsících prvním, nad kterým se nám rozzářily jinak mžouráním do knih zarudlé oči.

O čem tedy, vážení, o čem?

Vidíte sami, že to jde, když se chce. A mělo by. Budeme na vás totiž hodní. Nenasekáme vám na holou, dokonce vás ani nepověsíme za obojek nad Nedémonův pelech. Právě naopak. Redakce DM vás nabádá – **napište si Ježíškovi**! Tomu našemu je totiž jedno, jestli jste byli celý rok slušní a pomáhali starým lidem jako Anička odvedle, anebo nosili taháky na písemky, zvraceli cestou domů z hospody cizím lidem na záhonek a čekali s kýblem vody na balkoně na sousedovic kočku. Vaše Havrany uvítá zrcadlovy_sotek. Je to jen na vás!

Knihovna: Darovat slovo

Možná už jste si všimli, že se Knihovna i letos rozhodla připravit pro uživatele drobný dárek v podobě další z vánočních soutěží. Tentokráte jsme se ji ale na popud jedné nejmenované knihovnice (začíná na Y) rozhodli pojmout v opravdu vánočním duchu a díla, která můžete zaslat do soutěže, budou vlastně vánoční dárky pro vaše zdejší přátele. Tenhle rok tak tedy bude snad opravdu platit, že důležité není zvítězit, ale zúčastnit se, protože už jen účastí můžete někoho potěšit, či mu poděkovat.

Přesto se ale jedná o soutěž a na tři nejlepší díla, která vybere odborná porota, čeká navíc cena v podobě bodů do modulu Zázraky. Tato vpravdě tradiční odměna bude ovšem netradičně věnována těm, jimž jste se rozhodli udělat radost. Další cenu – Cenu redakce – udělí v únorovém čísle i DAily Mirror.

I když budou ocenění letos udílena na základě názoru odborných porot, neznamená to, že bychom nechtěli znát ten váš. Naopak, právě podle vašeho hlasování, čili známek, které jednotlivým dílům udělíte, zhruba měsíc po ukončení soutěže vyhlásíme cenu třetí – Cenu čtenářstva.
Cílem vašeho známkování by mělo být zvolení nejlepšího autora, ať už básníka, či prozaika. Tento vámi vybraný autor dostane možnost udělat svému kamarádovi radost ještě jednou.

Proto vás prosíme, neostýchejte se básně a povídky známkovat a známky doplňovat na fórech k dílům komentáři. Mnoho čtenářů to nedělá, protože jim to přijde zdlouhavé, nebo snad dokonce složité.
A přitom to není nic těžkého. Prvním a lehčím krokem je celé dílo si přečíst. Už při čtení ve vás zanechává nějaký dojem. Něco se vám líbí, něco byste vy sami napsali jinak a lépe.

Druhý krok je „hodit své myšlenky na papír“, či spíše „napsat je na fórum“. To by naštěstí na herně-literárním serveru neměl být problém.
Při podobném hodnocení se také často můžeme setkat s tím, že se spousta čtenářů bojí něco napsat, aby autora neurazila, a tak radši napíše jednu dvě pochvalné věty a považuje věc za hotovou. A to je velká škoda, ne-li dokonce chyba. Správný autor bude vděčný za každý názor, každý podnět a každé místo ke zlepšení, které by třeba sám neobjevil. Jediným a navíc jednoduchým pravidlem je, že takovou kritiku píšeme slušně – pak autora opravdu neurazíme.
A co když se nám některé dílo opravdu hodně líbí? Pak není nic jednoduššího než rozebrat, co se nám na něm líbí. I to je pro spisovatele důležité.

Třetí a poslední krok hodnocení zabere nejméně času, a přesto se může zdát ze všech nejobtížnější. Právě pro zvolení správné známky je užitečné mít myšlenky a názory pěkně sepsané. Dalším častým nešvarem je, že se někteří hodnotitelé pohybují jen na stupnici 1–2, a to z podobného důvodu, z jakého nepíšou na fórum. Škála stupnice Knihovny opravdu sahá od jedničky až do pětky, a tak se nebojme ji využívat.
To neznamená, že byste se museli bát, že nějaký vtipálek zrovna vašemu dílu uškodí pětkou pro nic za nic.
Známkování je veřejné a navíc – každý správný hodnotitel svou známku přece podepře slovním hodnocením.

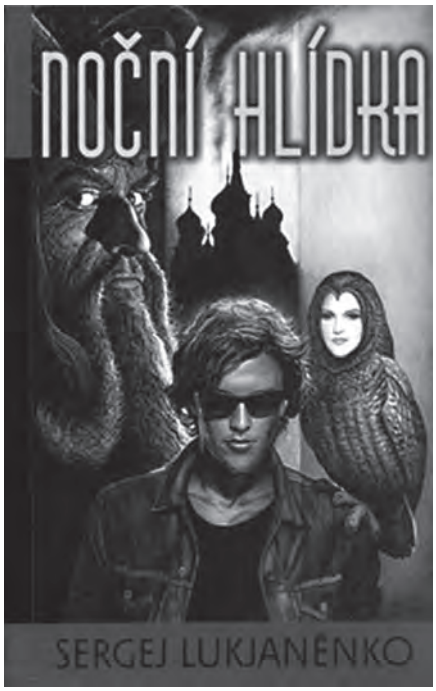
Pokud jste se rozhodli zapojit, stačí se podívat na fórum Soutěže nebo Husí brk a zaslat nám své soutěžní dílo.
O zbytek už se postarají knihovníci, porota, DAily Mirror a čtenáři.
Napíšete-li opravdu kvalitní dílo, můžete obdarovanému udělat radost dokonce až čtyřikrát. Jednou (tu největší) samotným Slovem a až třikrát body zázraků.

Ještě nevíš, o co jde?

co: vánoční dárek pro jednoho z vašich kamarádů na DA (próza či poezie)
komu posílat: Kronikáři
do kdy: do 21. prosince
omezení: jedno dílo na autora

Více informací na fóru Soutěže nebo Husí brk.

Noční hlídka –Sergej Lukjaněnko

**Bylo nebylo, ale spíše bylo…
Jednou takhle sedí Wingy
u počítače a blikne jí ICQ.
A protože škola je nuda,
otevře zprávu.
„Ahoj, Wingy, prosím tě,
vypadlo nám na večer CP, nevíš
o někom?“
„No… já večer čas mám,
ale vůbec neznám svět,
ve kterém hrajete.“
„Výborně, ozvi se Danaketovi.“
Blik.
Tak se mi tedy do ruky dostala
knížka pana Lukjaněnka –
Noční hlídka. Nějakých slabých
550 stránek, čtivo odhadem
na dva až tři dny. Ale postupně.**

Noční hlídka je první díl pětidílné série. Autor je Rus a příběh se tudíž neodehrává nikde jinde než v Moskvě. Vyznavače skalní fantasy možná překvapí propojení reálného světa s magií. Ano, jsou tu mezi námi, žijí s námi v jednom světě, vedou na venek stejně nudné životy jako my. A přitom to jsou vlkodlaci, upíři, vědmy a mágové. Jsou jiní než my. Vlastně ano, jsou Jiní… a přitom jsou nám tak podobní. Mají nadlidské schopnosti, pohybují se až nepostřehnutelně rychle, dokážou měnit naše myšlení, vidět budoucnost, čarovat, a k tomu všemu mají zcela lidské problémy, jako jsou láska nebo ambice. A k tomu všemu se nesmí prozradit. Oni totiž lidi potřebují. Potřebují je, aby byli tím, čím jsou. Jenže lidé se jich bojí. Není divu, že? Kdo by se nebál? Kdo by se nepokusil zničit někoho, kdo ho dokáže plně ovládat, využívá jeho energii a ještě si ho tu a tam dá ke svačině? Kdo by proti němu nepovstal s ohněm a mečem? V jednotě a množství je síla! Upalte čarodějnici! Ať hoří očistným plamenem! Mnoho jich padlo v čarodějnických procesech, než se poučili a stáhli. Dnes žijí skrytě a skrytě vedou i své války.

Oni totiž bojují. Bojují o svůj osud. Jenže zvítězit mohou jen pomocí lidí. Až bude lidstvo dokonale šťastné, nebudou se rodit noví Temní. Ti stávající postupně vymřou, protože ač jsou Jiní dlouhověcí, jsou smrtelní, a jen málokterému Jinému se narodí dítě se schopnostmi Jiných… Snad s výjimkou upírů, jenže čistě upírské linie mívají málo dětí. Většina Jiných se rodí z lidí a záleží na tom, jak poprvé vstoupí do Šera – toho podivného světa, ze kterého Jiní čerpají svou sílu. Veselí a dobří lidé se stávají Světlými. Smutní a depresivní Temnými. Až bude lidstvo dokonale šťastné… nebo zcela na dně? Za nás všechny rozhodne čas.

Hlavním hrdinou série je muž zvaný Anton – Světlý mág, člen Noční Hlídky Moskva, původním povoláním programátor, muž s velmi silně vyvinutým svědomím a odpovědností. Muž, kterému je zdánlivě dobře u kancelářské práce, dokud od ní není jednoho dne odvolán a poslán na hon na upíra, který začal na černo lovit v ulicích Moskvy. Touto událostí se Anton zaplete do velké hry svých nadřízených. Hry, kterou on sám nemůže vyhrát, ale může v ní velmi snadno zemřít. Hry, která je skrytým bojem mezi Denní a Noční hlídkou (jakousi policií světa Jiných), která začala dávno před jeho narozením a potáhne se nejspíš dlouho po jeho smrti. Hry, ve které žádný prostředek není příliš špinavý a lidé i Jiní jsou jen figurkami, které je někdy nutno obětovat.
Přesto budou milovníci proudů krve zklamaní. Jistě, postavy zde umírají, ale spíš tak nějak mimochodem – zpopelněny nebo s utrženou hlavou. Celý svět vlastně působí tak nějak samozřejmě. Kolem se valí osudy zemí a států, ale Antona zajímá nejvíc, jak se zachovat tak, aby tím protivníka překvapil a narušil jeho plány, a jak potom žít s následky, neboť to je nakonec to jediné, co můžeme – rozhodnout o svých činech a nést za ně zodpovědnost. Někdo tam nahoře možná sice už tisíckrát vypočítal naše pohyby, ale udělat je nakonec musíme sami.

Pohled jedné duše

Aloha, Dyrim, předně jsem ráda, že jsi s rozhovorem souhlasila. Mou první otázkou je, jak vnímáš DA jako celek? Proč DA?
Začala bych spíš tou druhou otázkou. Proč DA? Tak zaprvé mi ho Google vyhodil jako druhej nebo třetí, když jsem zadala něco na způsob „DrD online“, a ty dvě stránky před ním mě nezaujaly. V průběhu těch (už téměř) tří let, co tu jsem, jsem samozřejmě navštívila i další servery, ale DA mi zůstalo jako první. Snad jen na chvíli mi byl přednější Andor (v mém až příliš Otaku období). Vlastně se sem tam stále na Andoru vyskytuju, ale DA je pro mě i jakousi zárukou kvality questů, což o Andoru nemohu říct.

A jak vnímám DA jako celek? Tak předně jako „hrací“ server. Na prvním místě je tu hraní a až potom nějaké komunitní záležitosti, ačkoliv komunitu jako takovou tu mám ráda. Samozřejmě si tu s pár lidmi nesednu, ale to asi každý. Kdybych měla DA popsat nějakým svým způsobem, tak je to velká černo červená krabice, ve který je hromada obrázků :)

Mluvíš tady o Otaku období, jak se projevovalo a v co se přerodilo? Jaké questy teď preferuješ?
Tak moje Otaku období… Inu objevila jsem „zázrak“ jménem anime a plně mu podlehla. Taková jedna, dvě série za týden, a to se projevilo i na mém hrání. Začaly se mi množit questy typu Full metal, Bleach, Strawberry panic, Vampire knight, Kuroshitsuji atd. Hlavně tedy na Andoru, který má v tomhle směru mnohem větší výběr. Dark Age je přeci jen pořád o něco konzervativnější server.

A v co se přerodilo? No, hlavně jsem na anime přestala mít čas. Teď ho sleduju tak jednou do měsíce. Navíc zrovna tyhle questy měly hooodně velkou aktivitu, a tak jsem z nich prostě vypadla. Zůstaly mi ty trvalejší fantasy a hlavně současnost s fantasy prvky.

A to je vlastně i odpověď na to, co preferuju. Současnost nebo lehké sci-fi s fantasy prvky á la démoni, vlkodlaci, supernatural.

Proč jen lehké prvky fantasy? Jaký máš vůbec vztah k fantasy, Dračímu doupěti a jeho pravidlům?
Ne s lehkými fantasy prvky, ale lehké sci-fi. Míra fantasy prvků může být dejme tomu libovolná, aneb nepřekáží mi tam. Fantasy jako takové mám ráda. Čtu ho a baví mě. Ale hrát ho… Ne že by mi to bylo proti srsti, ale prostě mě to víceméně nudí. Co se Dračího doupěte týče, ta pravidla mi nejsou moc po chuti a nehraju je ráda.

Co tě na fantasy nudí? Myslíš si, že za to může zvolený žánr? Na DA fantasy vítězí, a přesto to tu máš raději než kdekoliv jinde. :o) A jaké fantasy ráda čteš?
Na fantasy hře jako takové mě nudí de facto příběh. Nemám moc v lásce to klasické „jsme družinka pěti rozličných povolání a jdeme doprovodit tuhle karavanu z bodu A do bodu B.“ Navíc mi ty postavy nepřijdou tak přirozené jako ty v současnosti nebo ve sci-fi. Nedokážu se do nich pořádně vžít, což bude ale spíš chybou na mé straně, než na straně vypravěče.

Jaké fantasy čtu ráda… No, toho je hodně. Mám ráda historickou prózu, jako je antika s fantasy prvky. Nemusím artušovské příběhy. Pak mám ráda „současné fantasy“, třeba s anděly (např. Rozsévač větru). Potom klasika autoři typu Tolkien (a toho zrovna nemusím) a Prattchet (toho nenávidím), kteří si stvoří svůj vlastní svět, nejlépe něčím originální. Z mých oblíbených autorů pak za všechny jmenuju Gartha Nixe.

Ještě mi dovol vrátit se k pravidlům. Četla jsi nějaká, nebo alespoň navštívila nějaký ten specializovaný server typu dracidoupe.cz nebo RPGfórum? Pokud ano, byla to spíše pravidla v tištěné podobě nebo digitální? Dalo by se říci, že preferuješ nějaký styl? Indies* nebo něco výživnějšího?**
** odvozeno od anglického slova „independent“, tzv. nezávislé hry, které nejsou stavěné na takové to mnohaleté vydržování si postav, nýbrž na krátkodobé hraní*
*** jedná se o výpravné hry, kde se PJ může vyřádit na tvorbě světa, se kterým jsou postavy nějak spjaty; na rozdíl od indies zde existuje komplexní svět a ne pouze jeho výřez*

Pravidla jsem četla několikera, a to jak v tištěné formě, tak některá i na internetu. Tištěná forma je mi mnohem milejší, ale něco prostě neseženu, nebo nemám tolik financí. Třeba Animu, Střepy snů, Dračí doupě (nevím, kterou verzi, a měla jsem v rukou dvoje různé), nějaké díly WoD. Co se specializovaných serverů týče, tak tam to moc slavné nebude. Na dracidoupe.cz jsem se párkrát, myslím, podívala, ale jinak mě nic jiného nenapadá.

A jestli preferuju nějaký styl… Ani ne. Moc mi nezáleží na pravidlech, spíš na samotném příběhu. V reálu teď hrajeme série one shotů přes prázdniny, kde si každý z nás víceméně vybírá jiná pravidla, a nedělá mi problém se přizpůsobit. Přesto indies budou takové flexibilnější a tím pádem i přijatelnější pro můj styl hraní.

Co musí PJ nabídnout, aby tě zaujal? **Podle čeho si hry vybíráš**? **Zajímá mě obecná charakteristika PJe**, **verbíře nebo ještě čehokoliv dalšího**, **co má pro tebe váhu**. **A co naopak už na první pohled nemáš ráda**? **Co tě odrazuje**?
Co musí Pj nabídnout… no, to je různé. Někdy stačí jméno. Nemusí to být někdo známý, jako třeba Yavanna, ale spíš někdo, koho znám už z dřívějška, a vím, že máme podobný vkus a styl. Pak se dá totiž očekávat, že to bude fungovat. Jinak se předně koukám na verbíře. O čem příběh bude a tak. Ostatně už jen způsob, jakým PJ napíše verbíře, něco vypovídá o jeho stylu.

Dobrý způsob, jak mě odradit hned v začátku, jsou vývěsky typu „budete družinka, uděláte to a to…“ Já to nechci vědět. Copak ta hraničářka taky věděla, že až přijde do města a získá tam práci, tak potom bude dělat přesně tuhle další práci? Samozřejmě, že ne. Ať je tam nastíněná atmosféra, něco málo informací o tom, kam by se měla jeskyně ubírat a v jakém stylu. To je to hlavní.

Jinak mi taky dost vadí hrubky. Ne ty z překliku, spíš věci jako „slyb“ a podobné.

Kahuna

Jak už jsi již dříve naznačila (**a jak je i vidět**), **jsi neoficiální PJ. Dle záloh výcviků to i vypadá**, **že míváš období**, **kdy bys svůj status chtěla zoficiálnit**. **V čem vidíš problém nebo bariéru**? **Zkus se oprostit od svých konkrétních bývalých cvičitelů**. **Co by tě přesvědčilo** (**krom slabého záchvěvu zvědavosti**) **k tomu, ještě jednou to zkusit a tentokrát výcvik i dokončit**? **Proč jsi vůbec kdy chtěla být oficiální PJkou**?
Poprvé to bylo čistě kvůli tomu, abych si získala ten vyšší status, byla uznávanější a podobně. Byla jsem tehdy na DA ani ne rok (poté, co jsem udělala test) a barevná kostička mi přišla jako něco hrozně „cool“ (nutno podotknout, že mi tehdy bylo nějakých třináct, čtrnáct).

Ten první pokus se nevyvedl především kvůli tomu, že jsem nebyla zkušená, dělala jsem hloupé chyby a neměla jsem zkrátka ty zkušenosti, které jsou k tomu třeba. Tehdy jsem si to moc nechtěla přiznat, ale bylo to tak.

Podruhé to bylo jiné. Osobně si myslím, že nejsem špatný PJ. Na druhou stranu jsem dost vybíravá. Pokud mám vést jeskyni, tak se musí odehrávat v současnosti (popřípadě v alternativní současnosti nebo blízké

budoucnosti), anebo v mém vlastním vymyšleném světě, kam stejně ty současné prvky nacpu. Výcvik po mě chtěl, abych vedla klasické fantasy dobrodružství, a to jsem prostě nepřekousla. Jako snažila jsem se, ale jakmile mi ubylo něco času, tak jsem ho prostě odložila a raději si ponechala věci, které mě baví.

A co by mě přesvědčilo? Cvičitel, který bude ochotný přezkoušet mé schopnosti vedení příběhu v jeskyni, která se bude odehrávat právě v nějaké současnosti a nebude se hemžit monstry a elfími mágy.

Výcvik sám o sobě nehlásá, že bys musela mít fantasy quest, jak jsi na tuhle myšlenku přišla? Co tě vede k domněnce, že musíš vést fantasy ukázku?
No, to je vlastně fakt. :-D Člověka to ale nenapadne. Když se podívá na výcviky vedené teď, tak všechno je to fantasy. Možná k tomu i svádí fakt, že Dark Age jede primárně na DrD. Ale máš asi fakt pravdu. :-D

Pravdou je, že můžeš volit žánr příběhu, jaký jenom chceš. :o) Změní tohle poznání tvůj přístup k výcviku?
Asi i ano, protože teď už by to nebylo jen to nudné cosi, co musím přetrpět. Chybí mi ale dost expů na to, abych začala znova (tedy pokud jde vůbec dělat potřetí), a taky zrovna teď není barevná kostička ani zdaleka moje priorita. Možná jednou, až bude dost volného času.

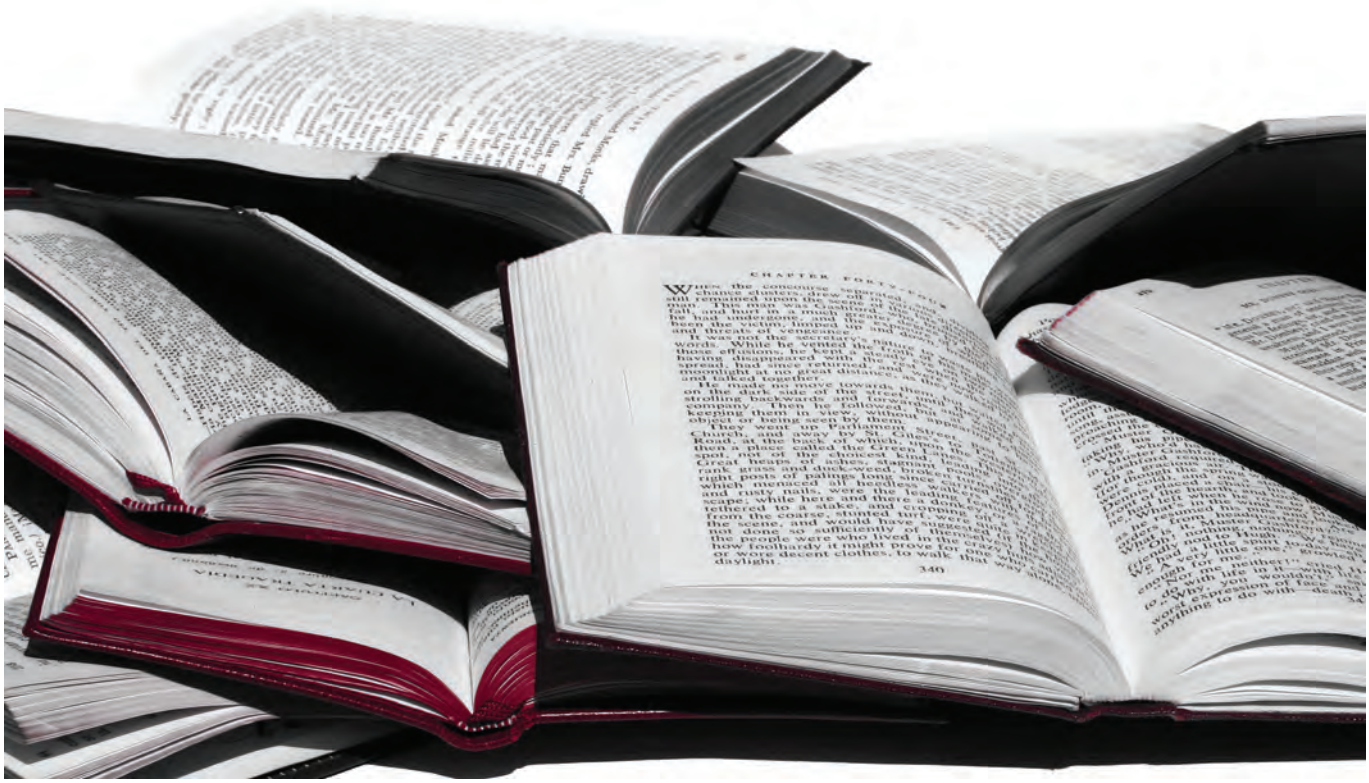
Výborně, cítím se jako sama Spása. :o) Ocenila bys, kdyby tu bylo nějaké představení více typů pravidel? Co si vůbec myslíš o aplikaci pravidel v online hraní? Je to proveditelné, je vůbec dobré znát nějaká pravidla?
Začnu tentokrát od konce. Určitě je dobré znát nějaká pravidla. Při hraní naživo je to víc než užitečné, protože tam pravidla přeci jen chybět nesmí. Já osobně je považuju za dobré zpestření hry, protože je to všechno jaksi uspořádané a zároveň náhodné.

Aplikace pravidel tady… Ne pokud zůstane zavedený stále stejný systém „pište příspěvky minimálně na dvacet řádků." Není to oficiální, ale většina PJů vám stejně řekne, že se máte rozepsat, víc přemýšlet a kdesi cosi. Přitom je třeba si uvědomit, že vaše postava v boji ani za mák nepřemýšlí a jede spíš podle reflexů a nacvičeného chování. Takže reakce „snažím se uskočit a kryju si vrchní polovinu těla štítem" je adekvátní.

Nakonec, tady si jde sem tam hodit kostkou na něco, ale aby se tady jezdily souboje na kola, řešily se iniciativy, hit pointy a podobné... Ne. Já osobně si myslím, že je to neproveditelné za současných okolností a že ještě dlouho nebude.

A představení pravidel… Určitě ;-) Mám ráda nové systémy, se kterými se můžu seznámit. Člověku to dává větší rozhled a více možností.

Myslím si, že vše podstatné, co se náhledu neoficiální PJky a hráčky na různých serverech týče, tu již padlo, takže ti moc děkuji za rozhovor! :o)

Vánoce Těch Druhých

Vánoce jsou svátky klidu, míru, pohody, tedy alespoň pro ty, kteří všechno nenechávají na poslední chvíli. A i pro tu část z nás, co zuřivě nakupujeme dárky 23.12., to nakonec tak trošku o pohodě je. Jenže existují i trošku jiní tvorové... ti, řekněme, temnější. Tři z nich jsme se vám rozhodli představit.

Isemael (World of Darkness – Demon: The Fallen)

Představte si, že jste mocný anděl, který je u stvoření světa i zrodu člověka. Jste entita, která si prošla pádem i následným Peklem. Jste bytost tak zářná a dokonalá, že i opravdu natvrdlým lidem při pohledu na vás dochází, jak maličcí jsou. Ostatně, lidé jsou v zásadě i příčinou vašeho pádu. Přemíra snahy o to, aby byli lepší, vštěpit jim touhu po létání, po divokosti, po ovládnutí oblohy, to všechno bylo špatně. Bůh své miláčky chtěl mít hezky v zahradě, na zemi, bez létání, záliby v líčení, válkách a dalších zbytečnostech. A tak se to potento…

Khargarwargonsu

Po tom všem se dostanete do těla člověka, jelikož jiný únik z Pekla není, a aby toho nebylo málo, určitou (ne zrovna malou) část svého dřívějšího života zapomenete. Pech, že? Lidé mají hodně omezení, musí dýchat, pořád po něčem touží, strachují se nebo nenávidí své blízké… To všechno je vlastní i tělu, které jste pro sebe ukořistili. Všechny ty vzpomínky… Nakonec se ještě ukáže, že ono tělo je věřící, což v zásadě znamená směšnou věc - je vám pořád špatně, protože vám Bůh přeci jen dal na vybranou: buď padneš, budeš zatracencem a kdesi cosi, anebo tě zlikviduji. Nezůstane po tobě ani smítko, ani prachové peříčko…

Na to, abys měl sílu, potřebuješ také nějaké věřící.

A do toho Vánoce!

Jak těžké na popsání… ale ukončit to tím, že je to nepopsatelné, by byla nesmírná škoda, že? Představte si to asi následovně. Řekněme, že jste jako Isemael a máte věřící rodinu, která to s křesťanstvím myslí opravdu upřímně, tudíž poté, co vyzvracíte kapra, vyzvracíte bramborový salát a pokusíte se vyzvracet i vánoční přípitek, si jdete rozbalit dárky. Páni, dárky z Číny… Sice si tak trochu pamatujete, že jste byli u tvorby světa, ale pro tu radost blízkých se pravděpodobně i usmějete, protože kdyby bylo něco divného, tak by na vás taky mohli přijít jiní padlí andělé, kteří by při všech těch Murphyho zákonech byli silnější jak vy. Vzali by vám vaše věřící a posadili vás na expres do Pekla…

Má to ale i světlé stránky, můžete pak zajít s hrstkou kaštanů do krmelce,

pokochat se hvězdami a pokecat se zvířaty, která se vás fakt nebojí a dokonce vám i rozumí. A po svátcích zase hezky do práce…

Baron Ignacius (World of Darkness – Vampire: The Masquerade)

Toto je, prosím, záznam zážitku našeho zuřivého mladého reportéra XSonnyk5.

Poněkud nervózně přicházím ke chlapíkovi se šedou kůží, příšerně zjizveným obličejem a malýma žlutýma očima. Je navlečený v šedém nepadnoucím obleku a v první chvíli mám dojem, že se mi chce uklonit. Ale ne, je takhle shrbený zřejmě pořád a neustále na mě cení své upíří špičáky. Přesto k němu přistupuji a začínám náš rozhovor.

„Dobrý večer, pane, můžete se nám představit a říci něco o sobě?“

„Krásný večer, vskutku. I ovce, jako jsi ty, to musí poznat. Mé jméno je Baron Ignacius, je mi 325 let a jsem upír, jak jistě víš.“

„Ano, vím.“ Tvářím se asi poněkud nervózně, nemůžu z jeho zjizveného obličeje vyčíst, co si myslí.
„S dovolením tedy, provádíme zde takový malý průzkum a rádi bychom věděli, co si myslíte o Vánocích.“

„Jsou to příšerné svátky. Naprosto. Lidé se sejdou ve svých domovech a oslavují, jak se mají rádi.
Ach, ta lidskost. Nepřijde ti to nechutné? My, predátoři, jsme osamělí a vyhovuje nám to. Proč by nás tedy něco takového, jako jsou Vánoce, mělo zajímat?“

„Ano, lidskost je velice nechutná.“ Polykám. „Přesto, nenajdete na tomto čase alespoň nějaký klad? A jak jej tedy vy sám trávíte?“

„Ale samozřejmě, že něco se na nich najít dá. Jsou to časy, kdy lidé hodně jí a jejich krev je pak naprosto delikátní. A o Štědrém večeru, kdy se usadí u stolů, jí kapra a popíjejí – je to, jako kdyby se hostina sama prostřela na slavnostní tabuli a ještě se pak pořádně vykrmila, ať co nejlépe chutná. To mám rád.“

„Jsem rád, že jsme tedy našli i něco pozitivního. A, ehm, připravujete se na vaše štědrovečerní hody?“

„Ale samozřejmě, musím se udržovat ve formě. Jen pak si můžu plně užít tu atmosféru zapálených svíček, blikajícího stromečku a krásné rodinky, která je mi vydána na milost a nemilost. Proto musím cvičit a pravidelně se krmit, abych neztratil sílu a všechno tohle zvládl. A když už mluvíme o jídle…“

V tuto chvíli bohužel musím přerušit náš rozhovor. Tyto věty píšu již téměř za běhu a doufám, že někde při útěku neztratím notes.

Rebecca (World of Darkness – Werewolf: The Forsaken)

Milý deníčku,

Je to na pytel! Smečka už zase trůní v jeskyni a mně nedovoluje zaběhnout si do města. Nejen, že mi už pomalu dochází mariánka, ale taky jsem si říkala, že bych jim nakoupila nějaký dárky. Určo by to potěšilo i našeho totemovýho ducha, Tučňáka Paddyho!

Jenže oni pořád melou o spjatosti s přírodou a duchy a všim možnym, a když se zmínim o Santovi, tak mě Kristeen hrozně seřve. Už jenom pokus o stromeček (ono najdi v australský poušti jehličnan, že?) byl odměněnej hodinovou přednáškou o tom, že to nebyl dobrej nápad a že to není přirozený, vyrvat keříček jen proto, abych na něj dala ozdoby, a že bych si měla už konečně měla uvědomit, že jsme děti Luny.

I tak nechápu, proč mě pořád nutí žrát syrový maso. Prostě jako nechápu. Že to Kristeen a Thiesovi chutná, o tom nepochybuju, stejně jako o tom, že já bych si ho tuze ráda opekla!

Asi se domluvim s Paddym, aby mě kryl, ať si vymyslí nějakou tajnou misi v Lavertonu. Já mám přece taky právo zvelebovat sídlo naší smečky, ne? A co je lepší než stromeček, ozdoby a pár rozkošných dárků?

Thies – papírovej drak, ať si má s čim hrát, když pořád lítá jako vlk okolo jeskyně
Brácha – bandasku tequilly
Kristeen – kaktus v květináči, může ho zasadit a tvářit se, že ho zachránila
Starouš – novej kabát, vždycky si ten svůj roztrhá, když nás narychlo tahá z průserů
Paddy Mallon – tuňákový sushi

Je Santa Claus rychlejší než světlo?

Uznávám, že tato otázka Středoevropana příliš trápit nemusí, každopádně tam, za velkou louží, se danou otázkou zcela jistě zabývají mnohé hlavy učené. Dnem i nocí jim nedá spát a snaží se vyčíst ze všech knih správnou odpověď. Nebo aspoň náznak správné odpovědi. Za zdroje jim slouží mnohé materiály, přičemž váha jejich autority mnohdy předčí váhu kdejakého tlouštíka živícího se neurotickými kuřaty. Od nezpochybnitelné Bible, přes Ústavu Spojených států amerických, až po sebranou lidovou moudrost na komunikačních fórech (s patřičným počtem „like it“).

Vzhledem k nepřebernému množství autorit, které se daným problémem zabývají, neublíží, když se na daný problém podíváme taktéž. Společně odpovíme na jednu z nejpalčivějších otázek nadcházejících dní a patriotický národ kdesi daleko za vodou bude díky nám zase moci volně dýchat…

Abychom však nedělali z našeho článku jakýsi podivný vědátorský text, je potřeba provést několik zjednodušení. Za prvé, předpokládejme, že Santa Claus navštíví pouze registrované občany USA a na přeběhlíky se zvysoka vys… Za druhé, předpokládejme pro jednoduchost výpočtu, že Američané jsou rozmístěni v celé své zemi zcela rovnoměrně (jakoby v rozích mřížky), takže Santa Claus urazí mezi jedním každým modelovým Američanem stejnou dráhu.

Nyní trochu k trajektorii, po které se pohybuje Santa Claus. Santa moc dobře ví, že USA procházejí několika časovými pásmy, takže nemusí tolik spěchat. Začne na východním pobřeží v Eastpointu u Fundského zálivu, poté pokračuje vertikálně dolů na Floridu, kde doletí k poslednímu člověku. Níž už je jen moře a vzadu Kuba. Na Kubu Santu posílat nebudeme. Santa se tedy podívá na druhou „řadu“ Amíků a plynule bude pokračovat zase nahoru, až do Fort Kentu, kde to opět zalomí dolů, a tak dále; až skončí na druhé straně USA, kdesi na Cape Flattery (zde obdaruje posledního domorodého indiána žijícího v rezervaci a živícího se provozováním hazardní činnosti, pálením nekvalitního alkoholu a výrobou suvenýrů, to vše pro větší ekonomický blahobyt tamního státu Washington). Stejným způsobem projde i Aljašku a Havajské ostrovy.

Podle výsledků posledního sčítání má Amerika 312 355 000 obyvatel. Rozloha se již pár desetiletí nemění, tudíž na údaj 9 631 214 km² se můžeme bez problémů spolehnout. A nyní pro konečné zjednodušení výpočtu předpokládejme, že Amerika je z geometrického hlediska čtverec. Jedna strana naší modelové Ameriky tedy měří úctyhodných 3 103 km.

Na tomto čtverci 3 103 × 3 103 km se Santa pohybuje oním cik-cak pohybem a navštíví 312 355 000 lidí. Dejme tomu, že dárky shazuje ze saní rovnou do komína, takže se nezdržuje zbytečnými zastávkami.

Hustota zalidněné plochy je 33,7 obyvatel na km², to znamená, že jeden obyvatel zabírá 0,00297 km². Z krátkých mezivýpočtů vyplývá, že Santa v naší modelové čtvercové Americe musí urazit celých 3,2 × 109 kilometrů, aby obdaroval všechny registrované Američany.

Kolik času na to má? Santa Clausovi začíná šichta 25. prosince za soumraku a musí ji domakat do úsvitu 26. prosince. Soumrak můžeme brát jako čas, kdy zapadne slunce (16:02), a úsvit jako čas, kdy slunce vyjde (7:58). Buďme ale na Santu hodní a dovolme si poslední velké zjednodušení, kdy řekneme, že Amerika se rozkládá na šesti časových pásmech (ano, započítáváme Havaj, bez Havaje bychom mluvili jen o pěti pásmech a bez Aljašky bychom si vystačili pouze se čtyřmi, naše modelová Amerika by se dokonce mohla vměstnat do tří časových pásem). To znamená, že s přihlédnutím k těmto okolnostem Santa Claus bude trávit v práci celých 21 hodin 56 minut (tedy 78960 vteřin). A to prosím bez nároku na zaplacení přesčasů a bez pauzy na oběd.

Rychlost Santa Clause je tedy 40 526 849 $m.s^{-1}$. Rychlost světla je 299 792 458 $m.s^{-1}$, tedy světlo je skoro sedm a půlkrát rychlejší než Santa Claus. Všichni, kteří věří na Santa Clause, si mohou tedy oddechnout, provedli jsme důkaz, že Santa Claus může být entita z našeho fyzikálního světa. Stejně jako Jan Tleskač nebo Jára Cimrman.

LARP: Pražská hlídka

Tento LARP pro mě začal právě tady na DarkAge, přesněji na fóru Třesk Mirelonu, kde jistá uživatelka jménem Wingy vystavila žádost o dodání Světlých do Pražské hlídky. Chvíli bylo fórum živé a pak jsem na to zapomněla… ale ne nadobro. Při jedné ze „světlých" podvečerních chvilek jsem si plánovala, co budu dělat, a zase mi vidina Světlého pobíhajícího po Praze vytanula na mysli. A tak se stalo, že jsem si sepsala postavu, jistou Anetu Marii Černou, bojovou mágyni (obrateně - něco jako zvěromág), která se měnila na rosomáka.

A tak to celé začalo.

LARP trval v podstatě čtyři dny. Začínal ve čtvrtek ve 22:00 a končil v neděli v 17:00. Ovšem to, že jste Jiní, neznamená, že nemůžete chodit do normální školy, stihnout vyřídit blbiny okolo promoce, nebo si zajít do restaurace na jídlo. Právě naopak! Tyhle LARPy znám z vyprávění, některé trvaly i měsíc. Takové výrazné koření života, zvlášť když vezmu v potaz, že jurisdikce Noční hlídky (NH) je mezi 22:00 a 10:00. Ale co, že? Jsme přeci v Praze v roce 2011! Máme mobily, internet, metro i noční spoje.

Přestože byli všichni hráči oblečeni „tak jako normálně", dali se většinou velmi dobře odlišit; přece jenom na LARPy jezdí lidi mírně goth, popřípadě jinak trhlí. Tento fakt značně usnadňoval identifikaci, protože ne vždy bylo dobře vidět na obdélníkovou červeno-černo-bílou placku, kterou lidé nosili na hrudi.

Vidina dlouhé noci mě naplňovala mírnou úzkostí, takže když jsem poprvé vyrazila na akci, říkala jsem si, že jsem se musela zbláznit. Kolem mě v tramvaji seděli běžní lidé a já jsem měla v žebradle schované dlouhé drápy a z notýsku se učila zaříkávadla. Tuto nervozitu ještě umocnilo, když se upír chopil dívky v parku. V momentě, kdy vykřikla a on ji chytil pod krkem, jsem měla tendenci rozhlédnout se po okolí, zda někdo normální nevolá policii, jenže pak dorazili zástupci Denní hlídky a já jsem dovolila hře, aby mě pohltila.

Noční Praha je nádherná, osvětlené ulice a místa, kam nás cizí postavy (CP) vtáhly, byly magické. Prohlédla jsem si opravdu kdejakou odlehlou část a díky tomu, že jsme chodili většinou po čtyřech hlídkařích, jsem se ani tolik nebála. Otevřely se mi zkrátka kouty, které jsou mi běžně zapovězeny, a ještě jsem si mohla kdykoliv při návratu z akce zavolat o vhodný spoj a o ohřátí polévky! Stačilo drobné přání a nic nebylo nemožné.

Zaříkávadla mi nešla (ačkoli měla určitou logickou posloupnost), takže jsem se nakonec prostě jenom propadala do šera (je to de facto jiná úroveň reality, vše se zpomalí a senzitivnější mohou cítit, že se v okolí něco pohybuje, jen to nemohou vidět) a měnila se na rosomáka. Prosté, jednoduché, účinné. I když… jakmile přišla jurisdikce Denní hlídky (DH), začala NH působit pouze jako dozor/dohlížitel/prudič. A tak se stalo, že jsem okolo jedenácté stála v přelidněných Na Příkopech u Prašné brány, hledala Jiného a zároveň se před Národní bankou snažila tvářit nenápadně. Vzhledem k tomu, že tak činilo dalších 7 lidí, bylo to

docela vtipné. Fotila jsem tedy turisty, přešlapovala z místa na místo a vyhlížela svého imaginárního přítele…
To už jsem si říkala, že tím mám všechny zvláštní okamžiky za sebou, ale mýlila jsem se. Dalším takovým byla návštěva štábu DH. Je to velmi úzkostlivý pocit, když víte, že tam sedíte, nemůže používat magii, nemůžete utéct do šera a kolem vás je hromada nejapných floutků, kteří jsou jakože dáárk. Skousla jsem tedy zuby a snažila jsem se tvářit drsně, páč nic jiného jsem v rukávu opravdu neměla.

Tak se ze mě tedy stal Maskot DH. Damn it! (Ale vodka s okurčičkami byla grandiózní!)

Mé působení v NH nakonec překazila partička dvou opruzů na vysokých úrovních (mág s upírem), kteří mě chytili a mučili (mimochodem velmi příjemné posezení u piva v Big Lebowski). K jejich smůle na mě neustále sesílali kouzlo Amnézie (člověk zapomene posledních 15 minut), takže jsem se prostě, dle jejich slov, až nechutně nudně opakovala. A stejně mě nevyléčili, mrchy! NH takovým vyděračům přirozeně nemohla vyhovět, a tím Anetě podepsala rozsudek smrti…

Jenže pro mě hra stále nekončila, ihned jsem se převtělila do nějakého bezvýznamného CéPka a šla si sednout do Necropolis, kde jsem se svými věznitelí a mučiteli opět spokojeně popíjela, zatímco po okolí pobíhala rozzuřená NH. Maskotka oplakávala i DH!

Organizátoři mi poté dali možnost zkusit si to z druhé strany. Zrodila se tedy Temná Silvie Krásnohorská. Upírka. Své dva mučitele jsem si zvolila za obětování hodná CéPka a v jednom z parků si z nich udělala sváču. Opilost jsme hráli tak dobře, že NH chvilku trvalo, než pochopili, o co tomu týpkovi, co bezvládně upadnul, vlastně šlo.

NH se tak změnila v bandu nejapných floutků a DH se stala mým domovem. Co na tom, že můj příchod k DH se odehrál v pět ráno v neděli. Setkání se šéfovou bylo poněkud rozpačité, protože o mě doslova zakopla. Holt nebylo kam jinam si lehnout a já spánek po sprintu s únosci prostě potřebovala.
Jako Temné se mi příjemně rozšířilo spektrum donucovacích prostředků a svým způsobem i velmi zjednodušila hra. Jako Světlá jsem si každý ne tak docela férový či milý čin musela ospravedlnit, kdežto jako Temná jsem musela dávat pozor jen na to, aby mě u toho nechytli Světlí.

Tak trochu škoda bylo jedině to, že šéfovou DH nakonec orgové odklidili do šera (čti zabili). Taková mile ukřičená ženská…

Hra byla vážně pestrá a lidé se tu slezli opravdu různorodí, a také s různými motivacemi. S valnou většinou se dalo náramně špičkovat ve stylu „kočky a psi“ a vymyslelo se i několik dobrých hlášek a vtipů. Ono, co si budeme nalhávat, po jemném spánkovém deficitu, kofeinu v prášku, kofeinových tabletách, kávě či energy drinku se perlí relativně snadno.

Těším se, až se zase na jaře potkáme.

Z DarkAge zde byli k vidění Wingy, Astralien, WolfWings, Kale, Racek a Pavettka.

PragoFFest 2012 – Start RPG Aliance

Konec roku neznamená jen vymýšlení vánočních dárků a učení se na lednové zkoušky, nýbrž i veliké přípravy na únorový **PragoFFest**. Tento ročník se opět koná v Modré škole na Hájích a bude výjimečný hned v několika směrech. Pro většinu návštěvníků odpadá nutnost registrace předem (ale i tak si vše zapište do diáře) a můžeme se těšit na „bar" v mezipatře. Ale co je nejpodstatnější – výrazné **změny v programu**.

DarkAge v minulém ročníku hostovalo pod linií dracidoupe.cz a představilo se minisérií pěti vybraných přednášek. Tentokrát ovšem RPG servery spojily své síly dohromady a představí se veřejnosti pod společnou iniciativou s názvem **RPG Aliance**. Jako největší přednášková linie bude mít RPGA k dispozici tři místnosti – ve dvou se budou odehrávat přednášky a workshopy, ta třetí bude sloužit jako zázemí pro herny, bude plná figurek, deskových her a podkladů pro vypravěčské „rolové" hry. Tematické okruhy RPG Aliance se rozprostírají od aktivit v RPG komunitách, přes zájmy, tvorbu, hernu, filmy, až k soutěžím. A dojde i na fireshow.

Každý člen jakékoliv internetové RPG komunity, který by se **chtěl zapojit** svou přednáškou či vypravěčstvím do tvorby programu RPG Aliance, je vítán. Uzávěrka přijímání takových přihlášek do RPGA linie je 30.12.2011. Jestli jste jen líní vymýšlet program pro ostatní, nezbývá než „pouze" přijít na to, co pro vás přichystali lidé, které znáte z druhé strany obrazovky. Zároveň máte šanci poznat spoustu nových duší z různých končin republiky. Určitě se budete **dobře bavit**. ;-) A navíc součástí PragoFFestu je i GameFFest – ke stávající konzolové a deskové herně přibude ještě počítačová a v její blízkosti bude probíhat i přednáškový program o hrách.

Více informací a kontaktů najdete na webech:
rpg-aliance.cz
pragoffest.cz

Vánoční příběh

Sněhové vločky, víříce ve větru, se pomalu usazovaly na okenních parapetech, již zasněžených cestách, střechách Čtvrtí bohatých, Trpasličího města a některé statečnější se odvážily padat i na střechy domů v Krouhalově, čtvrti, která nepatřila k těm, přes které se bojí člověk (trpaslík, elf…) v noci jít, ale k těm, na které se bojí člověk (trpaslík, elf…) v noci vůbec jen pomyslet. A žádné dvě z těch myriád vloček nebyly stejné, což bylo většině obyvatel města naprosto jedno. Mráz čaroval na skleněné tabulky oken těch bohatších neskutečně krásné malby a vůbec všechno bylo krásné a pohádkové, i když to obvykle bývalo svinsky studené a zasraně ledové. Možná záleželo na úhlu pohledu, zvlášť když na to na všechno někdo pohlížel přes okno, z křesla u krbu. Byl poslednec, poslední měsíc roku, na jehož konci čekají ty nejdůležitější svátky – Vánoce.

Jak si pan Střídmal, muž ve středních letech a zaměstnanec Městského matričního úřadu pro skřítky, pidimužíky a tvory menší dvaceti coulů, všiml, v poslední době žil Vánocemi každý. Nebo alespoň všichni jeho přátelé. No, každopádně on Vánocemi docela žil. Ještě stále zbývalo několik dní a on už se nemohl dočkat. Snad již od spadence měl pan Joželín Střídmal naplánováno, jak hezké svátky své rodině připraví a každý večer, když usínal vedle paní Střídmalové, s láskou vzpomínal na svého otce a na to, jaké Vánoce dokázal každý rok připravit on.

Dopoledne na Štědrý den se pan Střídmal vypravil zakoupit vánoční stromek. Vydal se za prodavačem stromků, ke kterému chodil každoročně již jeho a otec a dokonce i otec jeho otce. A díky té prosté skutečnosti, že byl ‚starej Perdel' elf, k němu možná chodilo ještě pár dalších otců otců. Ačkoli to byla zacházka, kterou se pan Střídmal připravil nejméně o půl hodiny, nemohl jít jinudy než přes Náměstí u támletý vysoký věže s hodinami tik-a-tik, což sice nebyl nijak poetický název, ale ušetřil mnohým poctivým občanům, kteří si šli za svou prací, bezpočet hloupých dotazů, jaké mají ve zvyku pokládat turisté.

Na Náměstí u támletý vysoký věže s hodinami tik-a-tik se vždy pořádají ty největší a nejlepší trhy, ať už jde o jakýkoli svátek nebo jinou událost, při jejímž slavení mohou poctiví obchodníci lidem prodat pár nezbytností a vymámit z nich co nejvíc grošů.

Ani tyhle Vánoce nebyly výjimkou. Už několik dní se tu prodávalo vánoční cukroví, nejrůznější ovoce od pomerančů a banánů přes fíky a datle až k ostnatým jablkům, která přišla do módy poslední rok a místo toho, aby rostla na stromě, se pěstovala v zemi. Vlastenečtí prodavači se pokoušeli prorazit i s jablky a ořechy, ale u jejich stánků se netvořily ani zdaleka tak velké fronty jako u stánků jejich modernějších kolegů. Dokonce i misky tradičního trpasličího vánočního houbového Kubydina Hromobleska, které sem přišel prodávat trpasličí hostinský od Maminčiny štoly, šly na dračku. A to i přesto, že v kterékoli jiné části roku by se většina zákazníků štítila na houby, ze kterých hostinský Šmudla Krvebij pokrm připravoval a které byly prakticky to jediné, co trpaslíkům v jejich podzemních městech v dalekých horách rostlo, i sáhnout. Jeden z veselých vyvolávajících hlasů ale pana Střídmala přece jen překvapil:

„Váááánočníííí mrkéééév, váááánočníííí kedlubéééén, váááánočníííí!"

„A to se prodává?" otázal se pan Střídmal zvědavě malého mužika s červeným nosem, oděného do starého kožichu.

„Zatím ne," přiznal, o poznání méně radostně, nos zpod kulichu s bambulí, ale vzápětí znovu veseleji dodal:

„Už před časem sem si všim, že je trh doslova přesycenej vánočnim ovocem, ale že je dost velká mezera, co se tejče vánoční zeleniny." Drobná ručka v tlustých vlněných palčácích ukázala na promrzlé vzorky kedlubnů a mrkví ležících na pultu stánku. „Tak si říkám, Václave, tady je tvoje šance, he-he-héépčíí."

„Nechcete půjčit kapesník pane… ech, Václave?"

„Já se nemenuju Václav," upozornil nos bodře a utřel si dlouhou nudli.

„Ale vždyť jste právě…"

„Né, díky. Helejte, řekněte, nakupoval byste u prodavače na vánočnim trhu, kerej by semtam vobčas nekejchnul kvůlivá rýmě ? Dyť to by vás vošidil vo celou tudletu… vánoční stratosféru."

„Hm, tak mi dejte jednu mrkev," odpověděl pan Střídmal zamyšleně. Najednou mu bylo nějak smutno. Copak Vánoce opravdu znamenají jen kýchající prodavače a mrazové výtvarné umění?

„Jen jednu? Dám vám jich aspoň tucet, ať máte doma večer co chroupat," vyrušil pana Střídmala ze zamyšlení prodavačův hlas. „Bude to za tři haléře."
„Cože? Oh, ano. Jistě, dobře…" Nato pan Střídmal sáhl do kapsy, aby vytáhl měšec a odpočítal prodavači tři drobné mince. Kromě měšce ale ve své kapse nahmatal i malou, studenou ruku a ať počítal, jak počítal, určitě nebyla jeho. A první, co jej napadlo, bylo ruku pevně stisknout. Stihl to těsně před tím, než se mu vysmekla a zmizela i s měšcem a svým majitelem. Když se pan Střídmal otočil, spatřil toho nejvánočnějšího malého zloděje, jakého si dokázal představit. Mohlo mu být něco kolem deseti let, byl vysoký asi sto třicet coulů a na sobě měl starý, špinavý a otrhaný kabát se dvěma kapsami, ve kterých si může, za dlouhých zimních nocí, ohřívat ruce. No ano a na nohou měl dokonce místo bot obtočené pruhy látky a u nosu mu visela ukázková nudle. Všechno kazila pouze jedna věc. Jak se zdálo, byl to skřet.
„Pusťte!" zkusil.
„Ale ale. Tak tys mi chtěl ukrást peníze?"
„Tři haléře."
„Jo," odpověděl malý skřet vzdorovitě a ukázal zažloutlé zuby, které společně s bleděmodrýma očima tvořily jedinou nezelenou část jeho obličeje.
Panu Střídmalovi bylo ihned jasné, co musí udělat.
„Musíš jít se mnou. Budou Vánoce a my se o tebe postaráme."
„Co?"
„Coootři haléře."
„Tady máte, dobrý muži, a zbytek si nechte," řekl pan Střídmal, položil na plátěný pult stánku jeden groš a aniž by si vzal nějakou mrkev, vydal se i se vzpouzejícím se skřetem pryč.
„Pusťte mě, člověče, já nic nemám!"
„Ale já po tobě přece nic nechci."
„Cože?" podivil se malý skřet nevěřícně. „Nic?"
„Nic."
„Hm," zakroutil vánoční zlodějíček hlavou a rozhodl se po důvodu pro jistotu nepátrat.
„Jak se jmenuješ?"
„Říkaj mi Zarhgnt, pane. Pustíte mě, dyž řeknu, že už to nikdy neudělám?"
„Ale vždyť já ti nechci ublížit. Budeš se u nás mít opravdu dobře. Víš co, teď si koupíme něco k jídlu a pak dojdeme pro vánoční stromek."
Než se Zarhgnt stačil začít bránit, byl odvlečen k pouličnímu prodavači kaštanů.
„Dobrý den, pane Balvanoseku, prosil bych-"
„Dvakrát kaštany," doplnil Drtil Balvanosek, jeden z příslušníků „trpasličí menšiny". Chápete? Tak to hlavně neříkejte před jedním z těch mrňavých nerváků.
Pan Střídmal a Zarghnt šli po ulici, každý s vlastním papírovým sáčkem kaštanů, jejichž pojídání bylo oběma ztíženo tím, že se pan Střídmal zatím neodvážil pustit ruky svého vánočního zloděje. Měli namířeno ke starýmu Perdelovi.
„A vy vážně jíte kaštany, když máte tak plnej měšec?" zeptal se zvědavě Zarghnt, kterého podobné věci vždy fascinovaly.
„No," zaváhal pan Střídmal. „Samozřejmě. Vždyť to k Vánocům patří."
„A chutnaj vám tak, že byste si je dal i jindy než před Vánocema?"
„No, ehm," pokusil se pan Střídmal nejistě.

Po několika minutách chůze předvánočnímu ulicemi se konečně dostali na Náměstíčko půli chlebíčku se šunkou, které prý vzniklo před pár staletími, když lord Dobromír Štědřenec, mezi lidmi tehdy známý jako Krkoun, upustil na plány čtvrtě, kterou si chtěl dát postavit k narozeninám, půlku chlebíčku se šunkou. Náměstí bylo tak malé, že když na něj přišel jeden člověk z Krkounské ulice a druhý z Uličky okurčičky z chlebíčku, musel jeden z nich náměstí opustit pozadu, aby se mohli vyhnout. Do dvora, kde starej Perdel prodával vánoční stromky, se vcházelo z jižní části Náměstíčka půli chlebíčku se šunkou. Druhé dveře vedly do obuvnické dílny pana Kramfleka Vychovaného.
Pan Střídmal otevřel dveře, nad nimiž visel štít ve tvaru stromku s nápisem Peligiel Etaiel Raenomos Dútvaien Eskalieas Lútvaliel – Stromky pro každou příležitost a bujné jehličí, které se vyvalilo ven, mu málem srazilo brýle. Když se společně se Zarghntem protáhl pod rozložitými větvemi a s vypětím všech sil znovu zavřel dveře, vydal se podél řady stromků vyhledat prodavače. Neomylně jej nalezl

v nejzazším koutu dvora. Jak si cestou všiml, množství jehličí bylo nepřímo úměrné sáhům od dveří ke konkrétnímu stromku.
‚Dobrý den, pane," ozval se Peligiel Etaiel Raenomos Dútvaien Eskalieas Lútvaliel – Stromky pro každou příležitost. „Mohu vám posloužit tímhle kouskem?" Nato panu Střídmalovi pod nos přistrčil jeden z těch stromků, který vypadal spíše jako něco, čím byste doma

zametli, než něco, pod co byste s láskou vyskládali dárky pro své nejbližší.
„Představoval sem si spíš něco… ehm… vánočnějšího," odvážil se pan Střídmal.
„Takže další zákazník kostnatě se držící starých zvyků, není-liž pravda?" zabručel prodavač vztekle. „Vezměte prosím na vědomí tu skutečnost, že v Nal Atarienu jsou tyto stromky nedostatkovým zbožím, a přitom je tady prodávám prakticky zadarmo. Symbolizují nezlomnost našeho národa… " Chvíle ticha. „Tak já dojdu pro jeden klasický," uvolil se prodavač a s tichým brbláním (pan Střídmal měl dojem, že zaslechl slovo xenofobie) zmizel mezi jehličím.
„K čemu vám ten strom bude?" otázal se Zarghnt, který se až do té doby pouze zkoumavě rozhlížel.
„No přece abychom se u něj na Štědrý večer sešli, zazpívali si pár koled a předali dárky," odpověděl pan Střídmal hrdě.
„A proč zrovna strom?"
Nastalé ticho přerušil až Peligiel Etaiel Raenomos Dútvaien Eskalieas Lútvaliel:
„Tady ho máte. Jeden groš, devadesát devět haléřů."
„Nebylo by jednodušší říci… hm… devět grošů a tři haléře?"
„Možná. Ale nezní to takhle lépe?"

Cesta do domu pana Střídmala trvala dost dlouho, i když si zvolil tu nejkratší trasu.
„Nemohl bych ti koupit takovou tu jako trochu pomuchlanou čapku s kšiltem?" otázal se najednou pan Střídmal, když si konečně uvědomil, co Zarghntovi chybí k dokonalosti.
„Ne," odtušil pevným hlasem Zarghnt.
Pak už celou cestu mlčeli a soustředili se pouze na manévrování se stromkem. Pan Střídmal střídavě přemýšlel nad tím, co se asi honí hlavou jeho vánočnímu zloději a nad tím, co na něj budou říkat jeho žena a jeho děti. A než se nadál, stáli i se stromkem přede dveřmi malého domku, který každým coulem krychlovým hlásal: „Vánoce jsou tady". Však to paní Střídmalová shrnula slovy: „To jsme si rovnou mohli místo všech těch ozdob koupit druhý dům." Pan Střídmal se usmál a odemkl dveře. Zatímco se Zarghnt s panem Střídmalem pokoušeli do předsíňky vtáhnout stromek a pokud možno i co největší procento jehličí, vešla Marelínka Střídmalová, dvanáctiletá dcera pana Střídmala. Zarghnt, kterému se právě podařilo do domku protlačit pár posledních coulů kmenu, zvedl hlavu. Jejich oči se setkaly a čas jako by se zastavil.
„Kdo to je?" vypískla Marelínka hlasem, který si malé holčičky obvykle vyhrazují pro různá stvoření, jež se ráda vyskytují v rozích oněch místností, odkud se většinou, než se člověk rozkouká, už špatně utíká. Práskly dveře a Marelínka byla pryč.
„No, tak snad aby ses seznámil s Jožkou," řekl pan Střídmal a popostrčil Zarghnta ke dveřím, ve kterých už stál malý obrýlený chlapec a zvědavě jej pozoroval.
„To je Zarghnt, Jožko, stráví s námi letošní Vánoce, postarej se o něj a já si zatím promluvím s maminkou." Nato se pan Střídmal protáhl mezi svým značně vyjeveným synem a futrem a zanechal oba hochy o samotě.
„Ahoj."
„Nazdar."
Zatímco za sebe Jožka a Zarghnt, kteří dle svého svědomí učinili vzájemné konverzaci zadost, vzdorovitě zírali, pan Střídmal vedl se svou ženou rozhovor ohledně Zarghnta. Co ho znepokojovalo, byl fakt, že se z dialogu postupně stává monolog a on není ten, kdo mluví.
Souboj ve vzdorovitém zírání skončil nerozhodně, a tak se Jožka, samozřejmě jen tak, aby řeč nestála, on se nemusel nikomu vnucovat, zeptal:
„Tak o co sis napsal?"
„Napsal?"

„No přece co bys chtěl dostat k Vánocům."
„Já nikomu nepsal."
„Ne?" zhrozil se Jožka.
„Ne."
„To já jsem měl základ napsaný už před několika měsíci a pak už jsem jenom doplňoval další položky. Základem dopisu se stal seznam, který jsem sestavil mezi pětadvacátým posledncem a desátým prvencem. Jak jsem si totiž v minulých letech všiml, právě mezi těmito daty tě napadají věci, které bys chtěl k Vánocům ze všeho nejvíc. Ale jak se zdá, ještě nikoho nenapadlo si je někdy napsat," dokončil Jožka důležitě a poposunul si brýle.

Pan Střídmal seděl u okna a koukal se na ulici. Jeho žena dokončovala přípravy štědrovečerní večeře a Marelínka byla u nějaké ze svých kamarádek, které pan Střídmal nikdy nedokázal rozlišit. Jak se zdálo, všechny měly dva cůpky a oblékaly se tak, že vypadaly jako z cukrové vaty. Ze zamyšlení pana Střídmala vytrhli až dvě postavičky, které přicházely od průchodu do Stříbrné uličky. Jedna z nich byla sice oblečená ve starých hadrech, ale naprosto suchá a upravená. Ta druhá byla, sic v šatech, které dostala před pár týdny k narozeninám, naopak rozcuchaná, zmáčená a vůbec vypadala, jako kdyby ji někdo pral.
Pan Střídmal se s úsměvem na tváři vydal svou ženu poprosit o dva hrnky kakaa.

Ač se všem dětem z celého města zdálo, že se tak nikdy nestane, nadešel večer. Rodina Střídmalova a jejich vánoční host se sešli u stromku, který byl po obědě ozdoben. (Pan Střídmal sice chtěl, aby se všichni pokusili spatřit Zlaté prasátko, ale nakonec uznal, že by to nebylo vůči Zarghntovi zrovna správné. Jako zásadový muž si ale stál za svým a ani jeho dětem se jej tentokrát nepovedlo přesvědčit, aby šel výš než na chléb s máslem.) Nadešel čas si zazpívat. Jožka jako každý rok pouze otvíral pusu, protože nedokázal vyloudit jediný tón (z hudebního kroužku, na který jej paní Střídmalová přihlásila, jej vrátili i se zápisným), Marelínka s nadšením pištěla jakákoli slova, která se alespoň vzdáleně podobala těm, o kterých si myslela, že do písně patří, pan Střídmal zapáleně recitoval a paní Střídmalová se tu kakofonii snažila svým zvučným hlasem přetransformovat v koledu. Když dozněly poslední… no dobrá, řekněme tóny, sedli si všichni k prostřenému stolu a paní Střídmalová jim začala nalévat hrachovou polévku. Zarghnt okamžitě sáhl po lžíci a dal se do jídla, vůbec se nedivil, že obě děti udělaly to samé, zarazilo jej, až když se pokoušely po prvních několika lžících polévku odevzdat se slovy: „Jéje, to je ale smůla, já vůbec nemám hlad."
A tak Zarghnt pouze zavrtěl hlavou a znovu se sklonil nad svým talířem a pokračoval v jídle.
Jako druhý chod byl tradiční bramborový salát, který paní Střídmalová tradičně zkazila tím, že nepřidala něco, o čem pan Střídmal v životě neslyšel a kapří řízek, který by, nebýt dědy, na svátečním stole jinak pravděpodobně chyběl, vzhledem k mrákotám, které pana Střídmala obestíraly, jakmile se před Vánocemi vyslovilo slovo palička. Zatímco paní Střídmalová obíhala stůl, aby svého manžela zachránila před jistou smrtí zadušením rybí kostí, Zarghnt se s chutí krmil dalšími a dalšími kousky kapra, které Marelínka s Jožkou pašovali na jeho talíř.
Jakmile pan Střídmal pronesl na první pohled neškodná slova: „Tak snad abychom si rozbalili dárky, děti. Nebo si je chcete nechat až na zítra, co myslíš, maminko?", musel Zarghnt uskočit, aby nebyl běsnícím davem Jožky a Marelínky sražen k zemi a ušlapán k smrti.

Pan Střídmal si posadil na hlavu klobouk, který před chvílí vybalil, a vzal si z věšáku kabát. Vedle stromečku leželo pět úhledných hromádek. Děti dostaly skoro všechno, co si přály a dokonce se našlo několik dárků i pro Zarghnta, mezi nimi boty, nový kabát a taková ta jako trochu pomuchlaná čapka s kšiltem.
„Tak do postýlky, děti."
„Ale tati, vždyť jsme právě dostali tyhle dárky a musíme je všechny vyzkoušet."
„Jo."
„Povídám do postýlky. Já si zajdu do chrámu na slavnost boha Jemilmmanarea."
„A proč? Jindy tam nechodíš."
„Příští rok už tam půjdete se mnou," ozvalo se ještě, než pan Střídmal, který dělal, že poslední otázku neslyšel, zabouchl dveře.
Jak je vidět, Vánoce nakonec vzniknou v každé realitě. A vždycky se také najde někdo, na koho nás napadne si o Vánocích vzpomenout, protože je za ně tak nějak trochu zodpovědný.

Když se pan Střídmal po dvou hodinách vrátil, zašel zkontrolovat děti a Zarghnta. A právě ten na svém vypůjčeném lůžku jaksi chyběl. Když pan Střídmal spěšně seběhl schody a vpadl ke stromečku, nespatřil nic. Ani dárky, ani měšec, který si zapomenul na stolu u okna. Jen takovou tu jako trochu pomuchlanou čapku s kšiltem.
Ztěžka padl do křesla a chvíli pozoroval sněhové vločky vířící ve větru, jež se pomalu usazovaly na okenních parapetech, střechách domů a již zasněžené Ulici spokojeného úředníka. Pan Střídmal pohlédl na takovou tu jako trochu pomuchlanou čapku s kšiltem. Pan Joželín Střídmal se usmál. Měl z téhle Vánoc dobrý pocit.

Morna